

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący)
SSN Tomasz Przesławski (sprawozdawca)
SSN Adam Redzik

w sprawie ze skargi X. Y.

o wznowienie postępowania toczącej się przed Sądem Najwyższym w sprawie
I NO 6/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 22 stycznia 2025 r.,

odrzuca skargę.

Tomasz Przesławski Oktawian Nawrot Adam Redzik

ł.n

UZASADNIENIE

Wnioskiem datowanym na 3 grudnia 2023 r. pełnomocnik wnioskodawcy X.
Y., wniósł o:

1. wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego Izby
Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych wydanego w sprawie
pod sygnaturą akt I NO 6/23 w całości,
2. rozpoznanie sprawy na nowo w granicach podstawy wznowienia z pkt 1,

3. zmianę wyroku i wyrażanie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez X. Y.,
4. względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia

Prokuratorowi Generalnemu/Ministrowi Sprawiedliwości,

5. zwrócenie się do Prokuratora Krajowego o wydanie opinii o prokuratorze X. Y. w kontekście dalszego sprawowania przez niego funkcji prokuratora,
6. zasądzenie na rzecz wnioskodawcy od Skarbu Państwa kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm prawem przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,
7. wyznaczenie rozprawy i przesłuchanie wnioskodawcy w charakterze strony,
8. wyłączenie wszystkich sędziów będących w składzie orzekającym w sprawie pod sygnaturą akt I NO 6/23, w związku z wydaniem orzeczenia co do istoty sprawy,
9. rozłosowanie i wyznaczenie sędziów do rozpoznania skargi o wznowienie postępowania z wyłączeniem Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych albowiem istnieją uzasadnione wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości sędziów Sądu Najwyższego orzekających w/w izbie, ze względu na uzasadnione wątpliwości co do prawidłowości ich powołania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 kwietnia 2024 r. odrzucił wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego od orzekania w sprawie o sygn. I NO 61/23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu.

W orzecznictwie za utrwalone należy uznać stanowisko, że skarga o wznowienie postępowania nie jest oparta na ustawowej podstawie, a co za tym idzie, podlega odrzuceniu (art. 410 § 1 k.p.c.) także wtedy, gdy skarżący wprowadzie przywoła jedną z wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego podstaw wznowienia postępowania, jednakże już z treści skargi wynika, że w rzeczywistości

podstawa ta nie zachodzi w danej sprawie (postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05; 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07; 29 listopada 2012 r., II CZ 132/12; 26 lutego 2015 r., III CZ 5/15; 9 września 2016 r., V CZ 51/16; 17 czerwca 2020 r., IV CZ 34/20).

Osią argumentacji użytej przez wnioskodawcę jest udział w rozpoznaniu sprawy o sygn. I NO 6/23 sędziów Sądu Najwyższego, którzy zostali powołani przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3) a także późniejszymi zmianami ustawowymi.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że w świetle aktualnie obowiązujących przepisów nie ma możliwości kwestionowania prawidłowości powołania sędziego przez Prezydenta RP (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2022 r., I NWW 130/21). Powołanie przez Prezydenta RP rozstrzyga w sposób definitywny kto jest sędzią (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lutego 2023 r., I NWW 191/21). Tak powołany sędzia jest prawidłowo umocowany do wykonywania czynności orzeczniczych.

Podkreślić należy, że procedura powołania Krajowej Rady Sądownictwa, a tym samym jej pozycji ustrojowej, była przedmiotem kontroli konstytucyjnej przeprowadzonej przez Trybunał Konstytucyjny. W efekcie kontroli konstytucyjnej, przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18, uznane zostały za zgodne z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP.

Odnosząc się do przywołanej uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 wskazać należy, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, została uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004 nr 90, poz. 864/30 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 EKPCz.

Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

Są nimi związane zatem wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, w tym także organy stosujące prawo (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2022 r., I NWW 142/22). Skutki rozstrzygnięć Trybunału Konstytucyjnego wiążą zatem także Sąd Najwyższy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2018 r., III PK 71/17).

Sąd Najwyższy zobowiązany jest działać na podstawie i w granicach prawa, co wprost wynika z wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP zasady legalizmu. Jak wskazuje Trybunał Konstytucyjny: „legalizmem działania organów władzy publicznej jest stan polegający na tym, że organy te są tworzone w drodze prawnej i działają na podstawie i w granicach prawa, które określa ich zadania i kompetencje oraz tryb postępowania. Prowadzi to do wydawania rozstrzygnięć w przepisanej przez prawo formie, opartych na należytej podstawie prawnej i w zgodności z wiążącymi dany organ przepisami materialnymi” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16 marca 2011 r., K 35/08, OTK-A 2011 nr 2, poz. 10). W świetle tak określonych reguł jednoznacznie wynika, że każdy organ władzy publicznej zobowiązany jest do stosowania obowiązujących przepisów prawa, dopóki nie zostaną one uchylone w przewidziany prawem sposób, a więc przez odpowiednio umocowany do tego organ działający w granicach przyznanych mu kompetencji.

W świetle powyższego uznać należy, że wnioskodawca powołał się na podstawę wznowienia postępowania określoną w art. 401 pkt 1 k.p.c., kiedy w rzeczywistości, biorąc pod uwagę powyżej wskazaną argumentację, stwierdzić jednoznacznie należy, że podstawa ta nie występuje w ocenianej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. postanowiono jak w sentencji.

Tomasz Przesławski Oktawian Nawrot Adam Redzik

l.n

r.g.